

Työväestö Ja Poliitikka

Kirj. William Ranta

Motto: Ja niin ovat herrat säätäneet, että niiden, jotka politiikkaa julistavat, tulee poliitikasta elatuksensa saada.

NIIN AIVAN! Poliitikka, se on valtiotiede, on kapitalistisen talousjärjestelmän olemassaolon aikana vetänyt puoleensa suunnattoman suuren huomion kaikkien kansankerrosten keskuudessa.

Niin sanotuissa kansanvaltaisissa maissa, kuten Yhdysvallat, Ranska ja Englanti, se on toinen puoli jokapäiväisestä leivästä. Ja eikä syyttä. Kyvykkäät poliitikoitsijat ovat kysyneet hankkimaan itselleen loistavan elämän, jos kohta ei koko iäksensä, niin ainakin virkakautensa ajaksi. Vai onko senaattoreita, edustajahuoneen jäseniä, kuvernöörejä, majureita tai muita heidän apulaisiaan nähty leipälinoissa tai työnetsintämatkoilla. Ei montakaan. Ja henkilöt, jotka ottavat politiikoinen sydämmen asiaksi, tavallisesti kuolevat poliitikoitsijoina; tarkoittaa että pitävät sitä elämänsä työnä. Miksikäs ei? Onhan heidän vuotuinen palkkansa laskettava tuhansissa dollareissa, lahjukset siihen tykö. Vielä siihen lisätynä sanomalehdistön antama mainostus, työnantajain juhlakestit ja äänestyskarjan osoittama ihailu, niin eipä ole ihme jos politiikka viehättää.

Nykyinen järjestelmä tarvitsee politiikkoja. Ne ovat muodostuneet tämän yhteiskunnan luokkienvälisen ristiriitojen selvittäjiksi. He koettavat keksiä keinoja, miten ylläpitää riistorauhan kapitalismin vallitessa. Kapitalistit turvautuvat poliitikoitsijoihinsa rauhan säilyttäjinä niin kauan kuin mahdollista ja rauhan rikottua, ottavat sotilaat heidän paikkansa. Työriitaisuuksissa käy usein niin, että kun sovittelijat epäonnistuvat ratkaista riitaa ja puhkeaa lakko, kutsutaan sotilaat paikalle. Missä poliitikoitsijoita ei totella, sotilaita totellaan. Mutta jokatapauksessa

poliitikoitsijoille lankeaa suuri ansio siitä, että luokkarauha on näinkin hyvin säilynyt, vaikka suuri osa kansasta on vuosia elänyt suoranaisessa nälässä ja puutteessa.

On ihmeellistä, että työväenluokka, jolle ei ole mitään hyötyä politiikasta, silti elää politiikan lumoissa. Vuosikymmenien kokemukset ja pettymykset politiikan hyödyttömyydestä eivät ole työväestölle opettaneet mitään. Eikä ihmekään. Onhan työväenluokan keskuudessa myöskin tehty poliittista "valistustyötä" vuosikymmeniä. Sanomalehtiä on julkaistu kymmeniä, puhujia on aina kiertämässä j.n.e. On kehitetty työväen politiikka vastapainoksi porvariston politiikalle. Ja työväenluokan etuja muka ajaakseen on perustettu työväen puolueita.

Kuinka paljon hyvänsä näitä puolueita on itse kussakin maassa, ei ne suuresti vallitsevaa järjestelmää hamaan tähän päivään asti ole horjuttaneet. Missä työväenpuolueen edustajat ovat poliittisiin virkoihin päässeet, työläisten äänillä tietysti, ovat he työväenluokan jättäneet omaan onneensa ja katsoneet vain omaa etuaan. Tietämätön työläinen tuntee sisimmässään tyytyväisyyttä kun hänen "edustajansa" on saanut hyvän poliittisen s.o. valtiollisen viran. Joskus näille työläisten "edustajille" käy niinkuin kävi Ramsay MacDonaldille Englannissa, että korotetaan aatelistoon. Senjälkeen heitä työläiset saavat nähdä vain — filmikuvissa. Jotkut kutsuvat heitä työväenluokan pettureiksi. Sanokaapas mitä muuta he voisivat olla

Suunnaton on se rahasumma minkä maailman palkkatyöläiset ovat politiikkansa eteen uhranneet, näennäisesti turhaan. Onko jotain mahdollisuutta saada taloudellisia parannuksia työväenluokalle politiikan avulla edes tulevaisuudessa? Emme näe sellaista mahdollisuutta. Mutta

vielä nytkin, huolimatta työväenpolitiikan kehnoudesta, kuulee useiden työläisten sanovan että työväen politiikka on ihan välttämätön. Omistavaluokka tietää, että niin kauan kuin miljoonaiset työläisjoukot panevat kaiken toivonsa politiikkaan, on nykyinen omistusjärjestelmä turvattu. Kapitalistit sietävät jopa työväen puolueitakin, sillä ne ovat helposti kesytettävissä kun vain panee oman miehensä johtoon. Lampaat tavallisesti menevät sen lampaan perässä, jolla on kello kaulassa.

Hyvä mies! Hyvä poliittinen johtaja, joka katsoo työväenluokan etua ennen munta. Sellaista ei ole syntynyt. Nykyisen järjestelmän vallitessa sellaista ei tule syntymäänkään. Hyvä mies on luokkatietoinen työmies, sellainen, joka selittää toisille miten työläisten asema on parannettavissa. Järkevästi ajateltuna työläisten asemaa ei korjaa muut kuin ne, jotka siitä kärsii ja joita se koskee — siis työläiset itse.

Työläiset yhteen liittyneinä vain itseänsä auttaa voivat.

Teollinen Kansanvalta

Kirj. Covington Ami

(Suomennos Industrial Worker'ista)

“**M**INKÄÄN yhteiskuntamuodon valitessa ei voida laatia ikuisesti kestäväää perustuslakia. Maaailma kuuluu kulloinkin elävälle sukupolvelle. Kunakin aikakautena elävät ihmiset hallitkoon sitä kuten parhaaksi näkevät ja olkoon heillä oikeus nauttia kaikesta mitä siitä on saatavissa.” — Thomas Jefferson.

Tämä, hänen lähemmän julistuksensa kanssa: “Yhtäläiset oikeudet kaikille, erikoisoikeuksia ei kenellekään,” on yhteenveto kansanvaltaisuuden perusohjeesta, jota itsevaltinden dogmit vastustavat.

Mitä me sitten tarkoitamme Teollisella Kansanvallalla? Yksinkertaisesti yllämainittuja periaatteita, niihin sisällytettynä teollisuuslaitoksien ja maan yhteiskunnallistuttaminen; vain sitä, eikä mitään muuta.

Teollinen kansanvalta tarkoittaa sitä, että ihminen **TYÖSKENTELEE ELÄÄKSEEN** omaa elämäänsä.

Kapitalistinen itsevaltius tarkoittaa sitä, että hän **ELÄÄ TYÖSKENNELLÄKSEEN** ja tuottaakseen **VOITTOA** voittoilijalle.

Teollinen kansanvalta lepää seuraavilla perusteilla:

Ensiksi, jos ihmisellä ei ole oikeutta pitää työvoimaansa omaisuutenaan, jollei hän ole oikeuden mukaisesti oikeutettu saamaan sen täyttä yhteiskunnallista arvoa, niin silloin ei ole mitään sellaista olemassakaan kuin luonnollinen omaisuuden laki.

Toiseksi, koska maan ja sen rikkauksien — kuten viljelyskelpoisen maan, metsien, kaivosten, vesivoiman satamain, yhteiskunnallistetun tuotantokoneiston, liikenne- ja jakolaitosten — haltuunoton ja käytön laki on ainoa luonnollinen omistusoikeuslaki; niinollen ne ovat juuri näiden laitoksien ylläpitäjät ja **KÄYTTÄJÄT** jotka ruokkivat, vaatettavat, varustavat ihmiset asumuksilla ja opettavat heidät.

Kaikki muu on yleisten oikeuksien loukkaamista.

Viitataksemme jälleen Franklinin, Painen, Jeffersonin ja Lincolnin periaatteisiin, me vedämme sellaisen johtopäätöksen että **KAIKEN** hallintovallan täytyy saada alkunsa kansasta ja pysyä sillä, eikä ministerereistä, tuomareista ja lainlaatijoista; ja niinollen me vaadimme hallintovallan epäkeskittämistä, sen kansalle palauttamista; ja me arvelematta